

VÉSZKIJÁRAT

*torkig vagyunk
s már nem férünk bele az utolsó mondatba
védtelenül toporgunk a tavaszi esőben
tekinteted szorongva kérdez mint amikor azt
firtattad laknék-e veled egy távoli szigeten
a válaszomat persze nem hitted el
mert elemi ösztönöd a kételkedés
pedig a kimondott szavak közt nincs vészkijárat
most is ott gornyadozol az eltagadott tegnapok
foglyaként egy törött szemüveg-szárát siratva
kiszámítható vagy – akár fogadni is lehetne rád –
de békétlenséged üres napokat szül
egyébként pedig minden változatlan
s már én is csak emlékeid hordaléka vagyok*

[HÁTRAHAGY TALAK]

*hátrahagy talak hiányaimmal
mint egy anyaghibás kávéscsészét
kikötöztelek emlékeim tűzfalára
az összetört ajándékkeret mellé
jelezve hogy már nem bíznak
bennünk féltve őrzött tárgyaink sem
hátrahagy talak megfejtés nélküli
hajnalainkkal a könyvekkel
megrakott polcok dzsungelében
hátrahagy talak viaszos tapintású
combod emlékével ámitó
suttogásod csók-meleg ízével
hátrahagy talak betűrendbe szedve
szerelmünk minden lényeges helyszínét
hátrahagy talak a titkok magányával*

*a csak nekünk szóló szavak örömeivel
hátrahagytalak szóköz- és vesszőhibák
sűrűjében a kibogozhatatlan álmok
betokosodott kísértetével örök
szomjúságban*

EGY MÁSIK VILÁGBÓL

Ő. J. emlékének

*közöttünk ő volt az örök dac
szemébe nevetett e hatnapos világnak
a kérdőjeleket pontokra cserélte
s nem bízta visszhangra a szót
nem keresett könnyebb utat
túllépett a flaszterre rajzolt ugróiskolán
szenteskedő álmélkodáson
alkalom kínálta orgián
és rajzolt magának új időt míg mi
egy másik világban tévelyegtünk
ahol becsukódott a lelkiismeret
s az emlékezet önvédelem lett
és nem egymásba nyíló ébredés
– szemernyi fékez most a tolakodó idő
már nem félünk
hogyan elviszi mindenünk ha elmegy
vagy itt hagy bennünket érintetlenül...*